

DE SCHOOL VAN
DE MAGISCHE DIEREN

MARGIT AUER

DE SCHOOL
VAN DE

magische
dieren

Vertaald door Corry van Bree
Met illustraties van Martijn van der Linden

 | LANNOO

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2020
ISBN 978 94 014 6195 5
D/2020/45/408
NUR 282/283

Oorspronkelijke titel *Die Schule der magischen Tiere – Licht aus!*
© Tekst Margit Auer 2013
© Illustraties Martijn van der Linden
© Oorspronkelijke uitgever Carlsen Verlag GmbH, Hamburg
© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2020
© Vertaling Corry van Bree
Vormgeving omslag: Studio Lannoo, Mieke Verloigne
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

DE WINTERSTEINSCHOOL

Een heel gewone school. Heel gewoon? Bijna.
Als het geheim er niet was geweest...

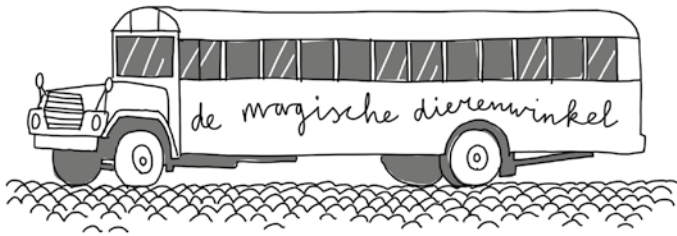
MISS CORNFIELD

Leerkracht aan de
Wintersteinschool.
Soms is ze een beetje
streng, maar ze heeft
het beste voor met haar
leerlingen. En ze weet
heel precies wie van
hen hulp nodig heeft.

MENEER MORTIMER MORRISON

Eigenaar van de magische dierenwinkel met magische, pratende dieren. Hij heeft er zelf ook een: de brutale ekster Pinkie.

MENEER MORRISON'S BUS

Daarmee reist hij over de hele wereld om magische dieren op te halen.

LEONARDO DE WANGZAKEEKHOORN

Een van de vele pratende dieren in de magische dierenwinkel. Ze willen allemaal niets liever dan het kind vinden dat perfect bij ze past.

GELUKSVOGELS!

Ida en Benni waren de eersten die een magisch dier hebben gekregen:

IDA EN HAAR VOS RABBAT

Het is moeilijk te zeggen wie van de twee slimmer is. Ida zou waarschijnlijk zeggen dat zij dat is, want Ida weet alles altijd beter.

BENNI EN ZIJN SCHILDPAD HENRIETTA

De ondernemende Henrietta is dol op nachtelijke avonturen. En Benni? Die neemt ze mee.

En ook deze zes zijn voor altijd en eeuwig de allerbeste vrienden:

JO EN ZIJN PINGUÏN JURJ

Alle meisjes vinden Jo knap. Als Jo 's ochtends in de badkamer is, kan dat een tijdje duren. Alleen Juri heeft nog meer tijd nodig: als hij een bad in de schoolvijver neemt.

CHOCO EN ZIJN PENSEELZWIJN PEPERONI

Choco en Peperoni zijn onafscheidelijk. Vooral als het om chocolade gaat...

ANNA-LENA EN HAAR KAMELEON CASPAR

Met Caspar naast zich wordt de verlegen Anna-Lena een kei in het zich vermommen.

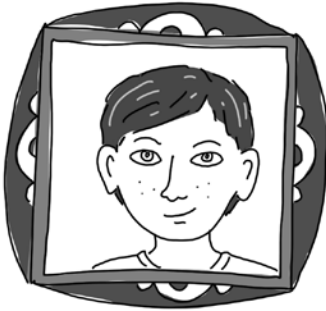
Veel dieren, veel kinderen...
Wie wordt de volgende?

MAX DE PROFESSOR?

DE KATTIGE HELENE?

DE ONHANDIGE EDDIE?

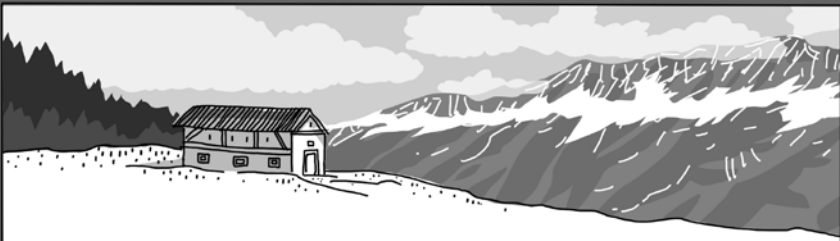

OF DE STOERE SILAS?

INHOUD

Hoofdstuk 1: Wakker worden, Eddie	21
Hoofdstuk 2: Morrison meldt zich	32
Hoofdstuk 3: Een bestelwagen op het Johannisplein	47
Hoofdstuk 4: Eugenia	52
Hoofdstuk 5: Eddie en Eugenia op school	59
Hoofdstuk 6: De verboden deur	67
Hoofdstuk 7: Bezorgdheid over de bus	75
Hoofdstuk 8: Wie helpt Ida?	80
Hoofdstuk 9: Het briefje in het gelukskoekje	89
Hoofdstuk 10: Vrienden tegen wil en dank	97
Hoofdstuk 11: Karajan	103
Hoofdstuk 12: Ida verzamelt handtekeningen	113
Hoofdstuk 13: Naar de torenkamers	119
Hoofdstuk 14: De sprookjesvertelster	127
Hoofdstuk 15: Het geheimzinnige labrynt	137
Hoofdstuk 16: Helene kan niet slapen	148
Hoofdstuk 17: Eugenia's grote optreden	159
Hoofdstuk 18: op bezoek bij Olga Rachmaninoff	167
Hoofdstuk 19: Een verrassende ontdekking	176
Laatste hoofdstuk: En nog een verrassende ontdekking	183

Heerlijk, de bergen! De man in de lange, grijze jas tilde zijn vilten hoed op en haalde diep adem. ‘Dit zou ik vaker moeten doen’, mompelde hij. Hij was in drie uur naar de top van de berg gewandeld, had in een alpenhut een grote pannenkoek met rozijnen gegeten, had zijn voeten in helder bronwater gekoeld en had met veel koeien gepraat. Inderdaad, met koeien!

Hij had ze allemaal diep in de ogen gekeken. ‘Spreek je mijn taal? Wil je met me mee?’ De koeien hadden naar hem gestaard en waren doorgedaan met op gras kauwen. Goed, dan niet. Mortimer Morrison voelde tot in zijn vingertoppen dat hij vandaag een magisch dier zou ontdekken...

Inmiddels was het avond geworden. Meneer Morrison was terug bij het parkeerterrein en liep naar zijn oude bus. Hij liet zich kreunend op de versleten chauffeursstoel zakken en draaide de contactsleutel om. Gelukkig startte de motor!

Mortimer Morrison zuchtte opgelucht. Zijn bus had hem de afgelopen tijd al vaak in de steek gelaten.

Hij stuurde de bus over de bochtige wegen en tuurde ingespannen in de invallende duisternis.

Hij zag een oude kerktoren. Zouden daar valken zijn? Of zou hij wilde zwijnen in het bos vinden? Hij zag twee pony's. Zou een van die twee de taal van de magische dieren spreken?

Mortimer Morrison stopte bij een vervallen kasteelruïne. Vanuit zijn ooghoeken zag hij zwarte schaduwen in de schemering langsflitsen. Vleermuizen!

Hij klakte met zijn tong. 'Dat zou iets kunnen zijn', zei hij zachtjes en hij stapte uit.

En inderdaad... Een van de vleermuizen vloog naar meneer Morrison toe en hij kon haar heel goed verstaan. Ze zong een liedje. 'Ga maar lekker sla-hapen en doe je oogjes di-hicht...'

'Goedenavond!' riep meneer Morrison vrolijk. De vleermuis maakte opgewonden een bocht. 'Kun je me verstaan? Begrijp je wat ik zeg? Ich wacht al zo lang op iemand die mijn taal verstaat! Eindelijk, eindelijk, joehoe!'

Het vrolijke dier schoot in een duikvlucht naar de grond, maakte vlak voor de botsing een looping, vloog weer naar boven en ging ondersteboven aan Mortimer Morrisons vilten hoed hangen. 'Joehoe, hier bin ich!' De vleermuis keek omgekeerd in Mortimers ogen. Hij moest erom lachen. 'Zo'n vrolijke dame kan ik goed gebruiken in mijn magische dierenwinkel. Wil je met me mee?'

'Natürlich!' piepte de vleermuis.

De terugrit in de oude bus verliep razendsnel. Eugenia, zo heette de vleermuis, vertelde over haar leven in het oude kasteel en Mortimer Morrison vertelde over de magische dierenwinkel.

Vlak voor Rosenheim begonnen de koplampen te knippen.

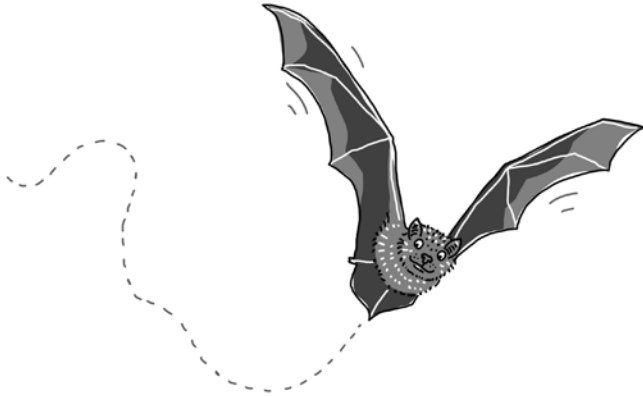
'Niet alweer', kreunde meneer Morrison.

De motor haperde, de koplampen gingen steeds zwakker branden en doofden uiteindelijk helemaal. Mortimer Morrison draaide de contactsleutel een paar keer om, maar dat hielp niet. Ze zaten in het donker.

'Niet alweer', kreunde meneer Morrison nog een keer.

‘Wat is er?’ vroeg Eugenia. Ze fladderde opgewonden van de passagiersstoel omhoog. ‘Waarom stop je? En nu?’

De eigenaar van de magische dierenwinkel kneep zijn ogen geïrriteerd tot spleetjes, stapte uit en sloeg het portier dicht. ‘Nu gaan we met de trein’, bromde hij.

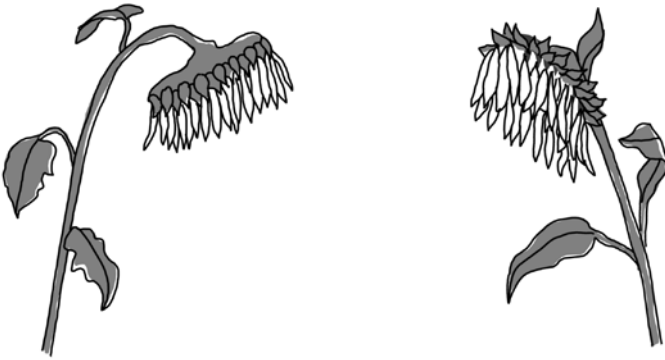
Sms, gestuurd vanaf treinstation Rosenheim

Van: Mortimer Morrison

Aan: Mary Cornfield

Hallo Mary, ik heb alweer pech met die rotbus.
Bennu in Rosenheim, Neem morgenochtend
de eerste trein. Arriveer 's avonds pas. Zorg
jij morgen voor de dieren in de magische
dierenwinkel? Bedankt, zusje. Welterusten.
Mortimer.

Hoofdstuk 1

WAKKER WORDEN, EDDIE

Het was net na halfacht op een koude maandagochtend in de herfst.

Benni stond bij het tuinhek en keek nieuwsgierig om zich heen. Hij was nog nooit bij Eddie geweest. ‘Verwaarloosd’, mompelde hij zachtjes. Het rood, groen en blauw geschilderde tuinhek hing scheef aan de scharnieren. Folders en brieven staken half uit de brievenbus, waar PETERSEN op stond.

Een met varens afgezet grindpad kronkelde door de verwilderde tuin. De twee meter hoge zonnebloemen waren allang uitgebloeid. Er stond een groot, blauw, plastic paard in de tuin en het staarde naar hem.

Het was doodstil in de woning. Zou er wel iemand thuis zijn?

‘Hij slaapt vast nog’, zei de kleine schildpad die uit Benni’s schooltas gluurde. Henrietta was Benni’s magische dier, wat betekende dat ze met elkaar konden praten. Sinds ze elkaar in de klas van miss Cornfield hadden leren kennen, waren ze onafscheidelijk.

De schildpad giechelde. ‘Ik vind dat meneer Morrison Eddie een magische haan moet geven die elke ochtend om zeven uur begint te kraaien.’

Meneer Morrison was de eigenaar van de magische dierenwinkel.

Af en toe kwam hij naar de klas van miss Cornfield. Dan hielden alle leerlingen hun adem in. Wie van hen zou vandaag een magisch dier krijgen?

Het was allemaal begonnen met Ida en Benni. Ida had de vos Rabbat gekregen en Benni de

fantastische schildpad Henrietta. Benni beseft heel goed hoeveel geluk hij had gehad. Alle kinderen uit zijn klas hadden dolgraag in zijn schoenen gestaan. Zou Eddie ook een keer aan de beurt komen?

Benni belde voor de zevende keer aan. Miss Cornfield, hun leerkracht, had hem gevraagd om Eddie op te halen. Eddie was een slaapkop. De afgelopen week was hij drie keer te laat op school gekomen en miss Cornfield vond dat het zo niet langer kon.

‘Je hebt gelijk, Henrietta’, zuchtte Benni. ‘Benni heeft een haan nodig. Is er een haan in de magische dierenwinkel?’

‘Vast en zeker’, antwoordde Henrietta. ‘Vooruit, Benni, je moet naar binnen gaan.’

Benni duwde de klink van het hek voorzichtig naar beneden en sjokte over het grindpad.

Eddies woning was geel geverfd en had groene luiken. Het deed Benni op de een of andere manier aan Italië denken. De gevel van de woning was volledig begroeid met klimop en boven de deur hing een oude, rode fiets zonder banden.

‘Eddie, wakker worden!’ riep hij onzeker naar

boven. En meteen daarna nog een keer, maar nu harder: ‘Hé, Eddie, we moeten naar school!’

Eindelijk zag Benni een gordijn bewegen en achter het raam verscheen een verwarde bos haar. Het raam ging open en Eddie knipperde slaperig met zijn ogen. ‘School?’ mompelde hij verward. ‘Ik kom eraan.’

Benni ging op de stenen trap zitten, maar stond meteen weer op. Die was veel te koud. Er stond een snijdende wind en de lucht was vochtig.

Benni keek op zijn horloge. Het was al tien over halfacht! Straks kwamen ze allebei nog te laat.

Op dat moment stormde Eddie naar buiten. Zijn hemd hing uit zijn broek, zijn veters waren los en zijn haar zat nog net zo in de war als daarnet.

‘Oké, laten we gaan’, zei Eddie en hij knikte naar de schildpad. ‘Hallo, Henrietta.’

Benni wees naar Eddies rug. ‘Waar is je rugzak?’

Eddie sloeg tegen zijn voorhoofd en rende weer naar binnen om zijn schooltas te halen.

‘En denk aan je gymkleren!’ riep Benni hem na.

Hij wist zeker dat Eddie de helft van zijn schoolspullen niet bij zich zou hebben. Eddie was nu eenmaal een warhoofd.

Onderweg naar school bleef Benni bij een straatnaambordje staan. Eddie botste tegen hem aan. ‘Hopla’, zei hij.

Benni draaide zijn hoofd om naar Henrietta. ‘Een kleine lees oefening’, zei hij en hij wees naar het bordje.

Henrietta de schildpad, die in haar lange leven al veel had meegemaakt, had een uitstekend geheugen. Maar lezen kon ze niet en dat wilde Benni haar per se leren.

Henrietta stak haar kopje enthousiast uit de schooltas en kneep haar ogen tot spleetjes.

‘Eddie woont... Wacht even, ik weet het bijna...’ Ze keek Benni stralend aan. ‘Eddie woont in de Keukenlaan!’

Benni lachte. ‘Het is de Beukenlaan.’

De vrienden liepen door de Rozenweg, die Henrietta de Dozenweg noemde. Vervolgens liepen ze door de Lijsterbesstraat. Henrietta las Lijsterneststraat. Even later zagen ze

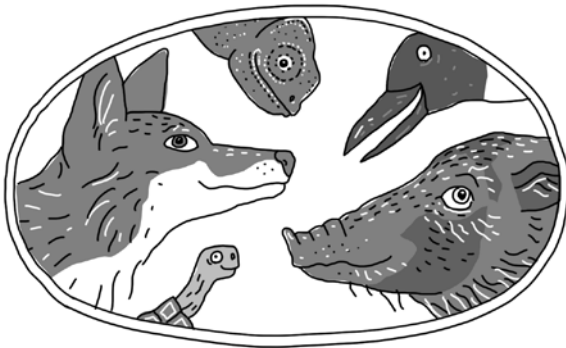
de Wintersteinschool liggen: een ouderwets gebouw met links en rechts een toren.

Anna-Lena stond voor de school en zwaaide naar hen. Caspar de kameleon zat op haar schouder.

‘Anna-Lena is helemaal veranderd sinds ze Caspar heeft. Vroeger was ze altijd zo verlegen’, zei Eddie.

‘Met een magisch dier is alles nu eenmaal anders’, antwoordde Benni. Hij was zelf dolblij met Henrietta. De schildpad sprak hem moed in als hij weer eens bang was en ze was er altijd voor hem.

In Benni’s klas zaten vierentwintig kinderen. Vijf van hen hadden inmiddels een magische vriend: zichzelf, Ida, Anna-Lena, Jo en Choco.

Wat een geluk hadden ze allemaal gehad! Jo was ontzettend zelfingenomen voordat hij Juri de pinguïn kreeg, terwijl Choco, die altijd een gebreide muts droeg, en het Afrikaanse penseelzwijntje Peperoni vanaf het eerste moment onafscheidelijk waren geweest.

‘Zou jij niet graag een magisch dier willen hebben?’ vroeg Benni, terwijl hij de deur voor Eddie openhield. ‘Dan zou je iemand hebben die je ’s ochtends wakker maakt en...’

Eddie hoorde weer eens niets. Hij struikelde over de drempel, zei ‘hopla’ en grijnsde naar Benni.

Benni herhaalde zijn vraag, deze keer harder en duidelijker: ‘Zou jij niet graag een magisch dier willen hebben?’

‘Natuurlijk’, antwoordde Eddie. ‘Dat willen we allemaal toch graag. Stel je voor dat ik een giraf zou krijgen! Dat zou echt geweldig zijn.’

Ze liepen in het gedrang de trap naar de eerste verdieping op. Geen van de andere kinderen zag Henrietta, die uit Benni’s schooltas piepte. Meneer Morrison had uitgelegd dat de meeste mensen de

magie die om hen heen plaatsvond, helemaal niet zagen. Ze hadden het altijd veel te druk.

Om ervoor te zorgen dat het geheim van de magische dieren ook echt veilig was, had meneer Morrison een truc voor noodgevallen bedacht. De dieren konden ‘verstenen’ en leken dan heel gewone knuffeldieren.

In het klaslokaal liet Benni zich op zijn stoel vallen en hij zette Henrietta in haar schoenendoos. Daar zat ze het liefst. Bij miss Cornfield hoefden de dieren natuurlijk niet te verstenen en elk dier had zijn eigen plekje tijdens de lessen. Rabbat de vos lag meestal onder Ida’s tafel, Caspar de kameleon zat op de tafel van Anna-Lena en Juri de pinguïn verstopte zich graag achter de kapstok.

Peperoni het penseelzwijntje liep snuffelend rond en vond af en toe een appel of een chocoladereep. Als hij klaar was met zijn ronde, ging hij op zijn achterwerk op de parketvloer zitten en volgde de lessen aandachtig. Net als alle magische dieren sprak hij de taal van de mensen.

De magische dieren konden elkaar ook verstaan, maar ze praatten heel weinig over hun gezamenlijke tijd in de magische dierenwinkel

van meneer Morrison, hoe hij hun had geleerd om te verstenen en hoe hij ze op hun toekomstige taak had voorbereid.

‘Ik ga een allerbeste vriend voor jullie vinden’, had hij hun beloofd. ‘En jullie gaan die vriend zo veel mogelijk helpen.’ De meeste dieren konden niet wachten om het kind bij wie ze hoorden, te leren kennen. ‘Jullie vriend is behalve ik de enige mens die jullie kan verstaan’, had meneer Morrison verteld. ‘Vergeet dat niet, anders veroorzaken jullie flink wat verwarring.’

Als Peperoni dus tijdens de les een opmerking maakte – ‘Wat een onzin!’ bijvoorbeeld – dan hoorde alleen Choco dat en de lerares niet. Als Choco daarop antwoordde – ‘Inderdaad, wat een flauwekul!’ – keek miss Cornfield met een strenge blik naar hem. Ze kon Choco namelijk wél verstaan.

Toen miss Cornfield net voor acht uur energiek als altijd het klaslokaal binnenkwam, keek ze meteen naar Eddies plek. Ze leek opgelucht toen

ze hem zag zitten en knikte naar Benni. ‘Dank je wel. Goed gedaan, Benni. En morgen lukt het je alleen, of niet, Eddie?’

Eddie hoorde haar niet. Hij stak net zijn hoofd onder zijn tafel om zijn gom te pakken, die van de tafel was gevallen.

Miss Cornfield zuchtte en begon met de les. ‘Pak jullie wiskundeschriften. We gaan breuken oefenen.’

Eddie, die net met een vuurrood hoofd onder zijn tafel vandaan was gekomen, bukte zich weer en zocht in zijn rugzak. De enige schriften die hij vond, waren voor Nederlands, geschiedenis en muziek.

‘Typisch Eddie’, giechelde Henrietta.

Als Eddie zijn schoolspullen zorgvuldiger had ingepakt, dan had hij nu een verrassing gekregen. In zijn wiskundeschrift was een magisch bericht verschenen dat voortdurend opflitste.

Aan Edgar Petersen. De magische dierenwinkel deelt mee dat de selectieprocedure van start is gegaan. Binnenkort krijg je je magische dier. Bereid je daarop voor.
Groeten, de magische dierenwinkel

Het schrift lag thuis op Eddies bureau, op de eerste verdieping van de gele Italiaanse villa. Niemand zag de felgroene letters die op het omslag knipperden: **BEREID JE VOOR! BEREID JE VOOR!**